

Podklad k semináři č. IV. (MP703Z) – hl. I. Trestné činy proti životu a zdraví

3 Tdo 842/2009

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl dne 10. září 2009 v neveřejném zasedání o dovolání podaném obviněným M. S., proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 14. 4. 2009, č. j. 2 To 29/2009-577, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 50 T 15/2008, takto:

I. Podle § 265k odst. 1 tr. ř. se zrušuje rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 14. 4. 2009, č. j. 2 To 29/2009-577, a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 1. 2009, č. j. 50 T 15/2008-502.

Podle § 265k odst. 2 věta druhá tr. ř. se zrušují i všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

II. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Krajskému soudu v Brně přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

III. Podle § 265l odst. 4 tr. ř. se obviněný M. S. nebere do vazby.

O d ů v o d n ě n í : v ý t a h

Rozsudkem **Krajského soudu v Brně** ze dne 21. 1. 2009, č. j. 50 T 15/2008-502, byl obviněný M. S. uznán vinným trestným činem **ublížení na zdraví** podle **§ 222 odst. 1, odst. 3 tr. zák.**, jehož se měl dopustit tím, že „dne 15. 9. 2008 kolem 16.05 hodin, v obci T., v kuchyni bytu bytového domu, napadl opilého poškozeného P. P., jenž slovně obtěžoval jeho manželku, a to tak, že v úmyslu zabránit P. P. v dalším obtěžování své manželky vytáhl z batohu svoji legálně drženou pistoli značky Llama, vzor Max – I 45 C/F, ráže 45 Auto, závěr natáhl do zadní polohy, z kapsy batohu, v níž měl neodděleně od sebe uloženy ostré i nekompletní náboje (neobsahující prachovou náplň), vytáhl jeden náboj, a aniž se přesvědčil, zda se jedná o náboj ostrý či nekompletní, vložil ho do nábojové komory, závěr spustil do přední polohy, pistolí namířil na hlavu klečícího P. P. a se slovy „P. neblbni“ stlačil dlaňovou pojistku pistole, zmáčknul spoušť a vystřelil, čímž došlo u poškozeného k průstřelu hlavy, který způsobil rozmoždění mozku, v důsledku čehož poškozený po převozu do nemocnice zemřel“. ...

...

O odvoláních, která proti předmětnému rozsudku podali obviněný a v jeho neprospěch do výroků o vině a trestu též státní zástupce, **rozhodl** ve druhém stupni **Vrchní soud v Olomouci** rozsudkem ze dne 14. 4. 2009, č. j. 2 To 29/2009-577, kterým z podnětu odvolání státního zástupce podle § 258 odst. 1 písm. b), písm. d), písm. e) tr. ř. zrušil napadený rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu. Za podmínek podle § 259 odst. 3 tr. ř. poté nově rozhodl tak, že obviněného uznal vinným trestným činem **vraždy** podle **§ 219 odst. 1 tr.**

zák. na částečně pozměněném skutkovém základě, že obviněný „dne 15. 9. 2008 kolem 16.05 hodin, v obci T., v kuchyni bytu bytového domu, napadl opilého poškozeného P. P., jenž slovně obtěžoval jeho manželku, a to tak, že v úmyslu zabránit P. P. v dalším obtěžování své manželky vytáhl z batohu svoji legálně drženou pistolí značky Llama, vzor Max – I 45 C/F, ráže 45 Auto, závěr natáhl do zadní polohy, z kapsy batohu, v níž měl neodděleně od sebe uloženy ostré i nekompletní náboje (neobsahující prachovou náplň), vytáhl jeden náboj ostrý a aniž se přesvědčil, zda se jedná o náboj ostrý či nekompletní, vložil ho do nábojové komory, závěr spustil do přední polohy, pistolí namířil na hlavu klečícího P. P. a se slovy „P. neblbni, nebo tě střelím“ stlačil dlaňovou pojistku pistole, srozuměn s usmrcením poškozeného zmáčknul spoušť a vystřelil, čímž došlo u poškozeného k průstřelu hlavy, který způsobil rozmoždění mozku, v důsledku čehož poškozený po převozu do nemocnice zemřel“. ...

...

Proti citovanému rozsudku odvolacího soudu podal obviněný M. S. následně **dovolání**, přičemž uplatněným dovolacím důvodem byl důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

...

V odůvodnění tohoto mimořádného opravného prostředku dovolatel předně poukázal na některé skutečnosti zjištěné soudy obou stupňů, zejména na to, že s poškozeným byli dlouholetí a blízcí přátelé, nikdy mezi sebou neměli vážný konflikt a poškozenému pomáhal při řešení obtížné rodinné situace. Poté zrekapituloval ze svého pohledu skutkový děj a v tomto rámci uvedl, že jako držitel zbrojního průkazu a vlastník pistole si nechával z finančních důvodů tzv. „přebíjet“ použité náboje. Při této příležitosti zjistil, že když vloží do prázdné nábojnice střelu, vytvoří nefunkční náboj, jež se plně podobá ostrému náboji. Takový nefunkční náboj pak lze nabit do zbraně, avšak při zmáčknutí kohoutku nedojde k výstřelu, ale ozve se jen cvaknutí. To chtěl inkriminovaného dne předvést v práci kolegům. Považoval to za dobrý žert. Vzal tedy hrst takto upravených nábojů, o kterých nepochyboval, že jsou nefunkční, když byl zároveň přesvědčen o tom, že všechna ostrá munice byla uložena v papírové krabici uschované v obývacím pokoji, a dal ji do vnitřní kapsy batohu. V práci pak kolegům manipulaci se zbraní nabitou neškodným střelivem ukázal, přičemž tři upravené nefunkční náboje věnoval svědku K. Dále dovolatel vysvětlil důvody, pro které ho poškozený doprovázel domů, a připomněl, že do T. dojeli oba podnapilí, on mírně a poškozený silně. Když přišli domů, poškozený se začal jeho manželce omlouvat a ve svém jednání pokračoval i přes její zjevné rozpaky. Vzhledem k nepříjemnosti celé situace dovolatele napadlo, že na poškozeného zapůsobí stejně, jak to učinil před svými kolegy v práci, aby jej postrašil a přiměl k tomu, aby zanechal svého obtěžujícího chování. Bezprostředně po okamžiku, kdy z pistole namířené na poškozeného vyšel zcela překvapivě výstřel, se dovolatel zoufale snažil zajistit pomoc, volal sanitku a prosil, ať zavolají policii. Policistům při příjezdu okamžitě řekl, že svého kamaráda postřelil a že se tak stalo nešťastnou náhodou. Dovolatel zdůraznil, že by nikdy výše popsáním způsobem nejednal, pokud by jen tušil, že by se v batohu mohla nacházet i ostrá munice. Mimo jiné také proto, že by mohl ohrozit a zranit svou ženu stojící nad poškozeným a rovněž dítě, které v té době právě držela v náruči.

Výše uvedené skutečnosti, které vyplývají jak z výpovědí jednotlivých ve věci slyšených svědků, tak i ze znaleckých posudků, byly odvolacímu soudu dostatečně známy. Přesto v zásadních rysech změnil skutková zjištění, k nimž dospěl soud prvního stupně, a to i v částech, které jsou významné pro posouzení subjektivních okolností, za nichž se dovolatel protiprávního jednání dopustil. Závěr soudu o tom, že jednal v úmyslu poškozeného usmrtit, podle názoru dovolatele neodpovídá výsledkům provedeného dokazování ani zjištěnému skutkovému stavu věci. V uvedené souvislosti dovolatel odvolacímu soudu vytkl, že přijal závěr o jeho vražedném úmyslu, byť v nepřímé formě, aniž by se dostatečně zabýval otázkou,

jakým záměrem mohl být ke spáchání trestného činu vraždy vůbec veden. Přitom dostatečně nepřihlédl k okolnostem předcházejícím inkriminovanému jednání (výstřelu) ani k chování dovolatele následujícímu bezprostředně po činu. Podle dovolatele také ignoroval hodnotící závěry znaleckého posudku znalkyň z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie, stran osobnosti dovolatele, které dávají odpověď na otázku, jak vůbec mohlo k předmětné události dojít, a které svědčí zjevně v jeho prospěch.

To vše je podle přesvědčení dovolatele třeba vzít v úvahu při posouzení, zda jeho jednání bylo jednáním nedbalostním, anebo zda jednal v úmyslu svého nejlepšího přítele usmrtit.

Provedené důkazy, zejména výpovědi svědků, kteří se vyjádřili k jeho osobě a chování, svědčí o tom, že jednal v přesvědčení, že nakládá s nekompletní a tedy neškodnou municí. Pokud by soud všechny zjištěné okolnosti náležitě v souladu s trestním řádem vyhodnotil, nemohl dospět k závěru, že dovolatel jednal v úmyslu nepřímém a dopustil se tak trestného činu vraždy. Naopak, jeho jednání by nutně musel posoudit jako jednání spáchané formou vědomé nedbalosti ve smyslu ustanovení § 5 písm. a) tr. zák., neboť dovolatel spoléhal na to, že následek spočívající v usmrcení jiného nepůsobí. V žádném případě jej však způsobit nechtěl a nikdy s ním také nemohl být srozuměn. Jeho jednání by v daném případě proto odpovídala právní kvalifikace skutku jako trestného činu ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, odst. 2 tr. zák., neboť při manipulaci se zbraní porušil důležitou povinnost vyplývající z ustanovení § 29 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) zákona č. 119/2002 Sb., o zbraních a střelivu. ...

...

K dovolání obviněného se v souladu s ustanovením § 265h odst. 2 tr. ř. písemně vyjádřil **státní zástupce** činný u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupce“), který nejprve rozvedl zákonné vymezení dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. se závěrem, že dovolatel tento důvod uplatnil právně relevantně pouze v té části, v níž namítl, že v jeho jednání nelze spatřovat zavinění ve formě nepřímého úmyslu podle § 4 písm. b) tr. zák., nýbrž jen zavinění ve formě vědomé nedbalosti podle § 5 písm. a) tr. zák. Tuto námitku, stejně jako ostatní argumentaci, však dovolatel uplatnil již v rámci podaného odvolání a Vrchní soud v Olomouci, který jako soud odvolací po doplnění dokazování ve veřejném zasedání o věci rozhodl napadeným rozsudkem, se s ní v odůvodnění svého rozhodnutí velmi podrobně vypořádal (zejména na str. 10-11 napadeného rozhodnutí).

Podle názoru státního zástupce lze z hodnocení širších okolností dovolatelova činu učinit spolehlivý závěr o formě jeho zavinění, když je zřejmé, že obviněný musel svým vědomím zahrnout možnost, že jeho jednáním může dojít k usmrcení poškozeného v důsledku záměny náboje nekompletního za náboj ostrý, přičemž si nelze představit žádné důvody, na které mohl spoléhat v tom směru, že k záměně nedojde. Pokud tedy skutečně vystřelil z bezprostřední blízkosti na hlavu poškozeného, bylo mu v daném okamžiku lhostejné, zda dojde k usmrcení poškozeného či nikoli. Proto nelze než přisvědčit závěru v odsuzujícím rozsudku odvolacího soudu, který, co se týče hodnocení formy zavinění obviněného, přílehavě vysvětlil, že se nelze omezit pouze na širší výklad vztahu mezi obviněným a poškozeným, ale je třeba vnímat v plné intenzitě i další faktory vztahující se k samotnému aktu obviněného na daném místě a v daném čase. Tento závěr vede ve vztahu k usmrcení poškozeného k dovození nepřímého úmyslu ve smyslu ustanovení § 4 písm. b) tr. ř. ...

...

Protože **Nejvyšší soud** v projednávané věci neshledal důvody pro odmítnutí dovolání jako celku podle § 265i odst. 1 tr. ř., přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonost a odůvodněnost výroku rozhodnutí, proti kterému bylo dovolání podáno, a to v rozsahu a z důvodů, jež byly v dovolání uvedeny, jakož i řízení napadenému rozhodnutí předcházející, a **dospěl k následujícím závěrům:**

V obecné rovině je nejprve třeba uvést, že trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1 tr. zák. se dopustí pachatel, který jiného úmyslně usmrtí. K závěru o tom však nestačí pouhé zjištění, že pachatel úmyslně vykonal něco, co způsobilo jiné osobě smrt. Je totiž zásadně třeba, aby úmysl pachatele, ať přímý (§ 4 písm. a/ tr. zák.) či nepřímý (§ 4 písm. b/ tr. zák.), směřoval ke způsobení smrti. Pro obě formy úmyslného zavinění je společné to, že vůle ve formě chtění nebo srozumění vyjadřuje aktivní vztah pachatele ke způsobenému následku (zde smrti jiného). Podle právní nauky představová složka úmyslu zahrnuje představu rozhodných skutečností alespoň jako možných, volní složka vůle je vyvolat vlastním jednáním. Vůlí je v tomto smyslu třeba rozumět i srozumění pachatele s následkem, neboť srozumění je vlastně formou chtění. Eventuální úmysl tedy vždy musí obsahovat prvek vůle.

Se zřetelem k povaze projednávaného případu je dále nutno zaměřit se na vztah případné **lhostejnosti** ke způsobení následku. Pokud jde o otázku, zda lhostejný vztah k následku lze považovat již za srozumění s následkem, P. Šámal v Komentáři k trestnímu zákonu upozorňuje na to, že v právní literatuře převládají názory, že skutečný vztah lhostejnosti k následku (tzv. **pravá** lhostejnost) nestačí k naplnění volní složky nepřímého úmyslu. Srozumění pachatele s následkem by bylo možno dovodit jen v těch případech, kde lhostejnost pachatele k tomu, zda následek nastane či nenastane, vyjadřuje jeho kladné stanovisko k oběma těmto možnostem (tzv. **nepravá** lhostejnost). Uvedené kladné stanovisko musí vyjadřovat aktivní volní vztah k relevantnímu trestně právnímu následku.

V posuzovaném případě se však soudy shora uvedenými zásadami důsledně neřídily a **Nejvyšší soud názor odvolacího soudu**, že obviněný (dovolatel) M. S. spáchal trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1 tr. zák., **nesdílí**.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolacího soudu vyplývá, že při svém rozhodování vycházel ze skutkového stavu věci zjištěného soudem prvního stupně, který po doplnění dokazování v rámci odvolacího řízení ještě upřesnil a částečně modifikoval do podoby vyjádřené v popisu skutku ve výroku o vině (tzv. skutková věta) a rozvedené v odůvodnění jeho rozsudku.

Soudy zjištěný skutkový stav věci lze stručně shrnout tak, že obviněný M. S. (dovolatel) a poškozený P. P. byli osobami, jež spojoval delší dobu trvající přátelský vztah. Obviněný měl kladný vztah ke střelným zbraním, byl držitelem zbrojního průkazu a legálně držel (vlastnil) střelnou zbraň – samonabíjecí pistoli zn. Llama, ráže 45 Auto. Podle zjištění obou soudů s touto pistolí krátce před činem nezodpovědně manipuloval, konkrétně v souvislosti s do ní používaným střelivem (str. 10 napadeného rozsudku). V uvedené souvislosti soud prvního stupně ve svém rozsudku citoval výpověď svědka O. K., kterému obviněný v den činu dopoledne (tj. 15. 9. 2008 mezi 08 – 09 hod.) ukazoval, „že je dobrá sranda, když vezme prázdnou nábojnici, do ní zpět zasune kulku, vlastně pouze projektil, a takto upravený náboj vypadá jako pravý, ostrý. Když upravený náboj napáskuje do zásobníku, každý si myslí, že zbraň je ostře nabitá“. Obviněný pak svědkovi ukázal, jak se vkládá střela do prázdné nábojnice, a svědek se zároveň mohl přesvědčit, že upravený (neškodný) náboj je prakticky nerozeznatelný od normální ostré munice. Svědek proto obviněného upozornil na nebezpečí spočívající v možnosti záměny nekompletního náboje za náboj ostrý.

Pokud jde o čin samotný, soudy zjistily, že se odehrál téhož dne odpoledne v bytě obviněného, kam s ním přišel i značně podnapilý poškozený. Rovněž obviněný se nacházel ve stavu po požití alkoholu v množství cca 1 promile. Inkriminovaný čin byl pak iniciován tím,

že obviněný nelibě nesl způsob, jakým se poškozený - klečící na kolenou - omlouval jeho manželce a tím ji de facto obtěžoval. Jelikož poškozený ve svých „omluvách“ neustával, obviněný posléze vytáhl z batohu tutěž (prázdnou) pistoli, se kterou dopoledne manipuloval v přítomnosti svědka K. a nabil ji jedním ze tří v kapse batohu se nacházejících od sebe neoddělených nábojů. Podle zjištění soudů se jednalo o dva normální (ostré) náboje a jeden nekompletní bez prachové náplně (delaborovaný) a bez funkční zápalky, jež si ovšem byly navzájem velmi podobné, a v tomto smyslu (bez bližšího zkoumání) i zaměnitelné (viz fotodokumentace a příslušné posudky). Náboj, který obviněný do zbraně vložil, byl ovšem jedním z uvedených dvou ostrých nábojů, což vzápětí vyšlo najevo, protože obviněný zároveň ze vzdálenosti jednoho metru zamířil na hlavu poškozeného a se slovy „P. neblbni, nebo tě střelím!“, stiskl spoušť, což u natažené a odjištěné zbraně nutně vedlo k okamžitému výstřelu. Nedošlo tedy k pouhému neškodnému cvaknutí bicího mechanismu, jak obviněný podle své výpovědi očekával. Následky uvedeného výstřelu pak byly fatální, neboť poškozený utrpěl průstřel hlavy, který způsobil rozmoždění jeho mozku, v jehož důsledku po převozu do nemocnice zemřel.

K chování obviněného po činu pak bylo zjištěno, že následky svého jednání byl zděšen a v šoku, snažil se poškozenému zabezpečit okamžitou pomoc. Od počátku (od příjezdu policie) uváděl, že k výstřelu došlo nešťastnou náhodou. Podle posudku znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie, jejíž závěry soud prvního stupně cituje na str. 24, 25 svého rozsudku, nebyly u obviněného zjištěny sklony k trestnému jednání ani k agresivitě. Na poškozeného měl silnou vazbu, „stal se jeho nejdůvěrnějším kamarádem, neexistovalo mezi nimi žádné nadřazené či podřízené postavení, které by nějakým způsobem deformovalo jejich vztah“ (str. 24 rozsudku).

Odvolací soud svůj závěr o tom, že se obviněný (dovolatel) dopustil trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1 tr. zák. formou eventuálního (nepřímého) úmyslu založil na názoru, že za stavu, kdy jako držitel zbrojního průkazu znal rizika spojená s použitím střelné zbraně, nabil v kritickou dobu předmětnou pistoli a připravil ji k výstřelu, *aniž se přesvědčil, zda se jedná o náboj ostrý či nekompletní*, pistoli namířil na hlavu poškozeného a se slovním doprovodem „neblbni nebo tě střelím“ stiskl spoušť. Odvolací soud ve svém rozsudku zdůraznil, že obviněný jednal za situace, kdy existovala pravděpodobnost **2 : 1**, že do pistole bude nabit ostrý náboj. Samotnému výstřelu pak nepředcházela žádná chaotická situace a obviněný měl čas a možnost v klidu uvažovat, přičemž podle odvolacího soudu si nelze představit žádné důvody, na které mohl obviněný spoléhat v tom směru, že k záměně nedojde. Přesto bez jakéhokoliv ověření vytáhl náboj ostrý, vložil ho do nábojové komory a zblízka na poškozeného vystřelil (str. 10). Pokud obviněný takto jednal, je podle odvolacího soudu zřejmé, že v daném okamžiku mu bylo lhostejné, zda smrtící následek nastane či nikoliv (str. 11). S usmrcením poškozeného tedy musel být srozuměn.

Jak **Nejvyšší soud** již shora uvedl, je pro obě formy úmyslného zavinění (§ 4 písm. a/, b/ tr. zák.) společné to, že vůle ve formě *chtění* nebo *srozumění* vyjadřuje **aktivní vztah pachatele ke způsobenému následku**; v případě trestného činu vraždy podle § 219 tr. zák. pak k usmrcení jiného. Takový vztah lze sotva dovodit ze zjištění, že se pachatel o existenci nějaké skutečnosti nepřesvědčil, ačkoliv to udělat měl. V daném případě o tom, jaký náboj vlastně do zbraně vložil, zda neškodný (nekompletní) nebo naopak ostrý, měl-li skutečně k dispozici (jak bylo v posuzovaném případě prokázáno) oba druhy těchto nábojů. *Závěr odvolacího soudu pak svědčí spíše o nedbalosti („nepřesvědčil se“)* a nebezpečné manipulaci obviněného se střelnou zbraní. Pokud jde o odvolacím soudem akcentovanou lhostejnost obviněného k povaze způsobeného následku, je třeba vzít v úvahu, že lhostejnost (obecně) závěr o

nepřímém úmyslu zpravidla nedokládá, s výjimkou případů, kde lhostejnost pachatele k tomu, zda následek nastane nebo nenastane, **vyjadřuje kladné stanovisko k oběma těmto možnostem. To však v posuzované věci prakticky dovodit nelze, neboť mezi obviněným a poškozeným byl silný přátelský vztah, obviněný byl bezprostředně po činu zděšen jeho následky a snažil se poškozenému zajistit okamžitou odbornou lékařskou pomoc.** Soudy zároveň nezjistily jakýkoliv v úvahu přicházející motiv, jenž by mohl vyvolat rozhodnutí jinak neagresivního obviněného k vraždě, anebo přinejmenším k provedení takového jednání, z něhož by bylo zřejmé, že je se způsobením smrtelného následku alespoň srozuměn. Pohnutkou k vraždě - bez dalšího - sotva mohla být tak malicherná příčina, jako byla nevhodná omluva poškozeného manželce obviněného, kterou ani sama adresátka této „omluvy“ nevnímala jako akt urážky či vulgárního chování (viz str. 7 rozsudku soudu prvního stupně, kde se uvádí, že svědkyni bylo z jeho počínání trapně a nakonec „mu sdělila, že je hodný kluk a že mu vše odpouští“). Za výše popsaných okolností pak nenasvědčuje skutečnému úmyslu obviněného spáchat vraždu ani jeho demonstrativní chování před činem, spočívající v již popsané manipulaci s pistolí a spojené s příslušným slovním doprovodem o chystaném výstřelu, jednal-li obviněný zároveň v přesvědčení, že zbraň nabil neškodným střelivem (nábojem). Možnost „žertování“ s pistolí nabitou neúčinnou municí obviněný konečně téhož dne nejen naznačil, ale i předvedl svědkovi O. K. (str. 10 rozsudku soudu prvního stupně).

Z důvodů rozvedených v předcházejících odstavcích je možno uzavřít, že **skutkový stav věci v podobě zjištěné soudy obou stupňů a vyjádřený ve výroku rozsudku odvolacího soudu nedovoluje přijmout závěr, že dovolatel jiného úmyslně usmrtil a spáchal tak trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1 tr. zák.,** tím méně pak závěr, který učinil soud prvního stupně, že svým jednáním naplnil znaky skutkové podstaty trestného činu ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1, odst. 3 tr. zák. Odvolací soud k tomu na str. 9 svého rozsudku výstižně a správně poznamenal, že v posuzovaném případě se ve skutečnosti nabízely pouze dvě možné právní kvalifikace jednání obviněného, a to buď jako trestného činu vraždy podle § 219 tr. zák., nebo jako trestného činu ublížení na zdraví podle § 224 tr. zák.

Dovolateli pak lze přisvědčit, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu je založeno na jím vytýkaném nesprávném právním posouzení skutku ve smyslu uplatněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Stejnou vadou zároveň trpí i rozhodnutí soudu prvního stupně.

Nejvyšší soud proto z podnětu dovolání obviněného M. S. podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadený rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 14. 4. 2009, č. j. 2 To 29/2009-577, a zrušil i jemu předcházející rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 1. 2009, č. j. 50 T 15/2008-502. Podle § 265k odst. 2 věta druhá tr. ř. zrušil rovněž i všechna další rozhodnutí na zrušená usnesení obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. Krajskému soudu v Brně pak přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Věc se tak vrací do stádia řízení před soudem prvního stupně, kdy Krajský soud v Brně bude povinen postupovat v souladu s právním názorem, který k projednávaným právním otázkám ve svém rozhodnutí vyslovil Nejvyšší soud (§ 265s odst. 1 tr. ř.) a v tomto novém řízení posoudit jednání obviněného z hlediska nedbalostního zavinění (§ 5 tr. zák.). Z dosavadních skutkových zjištění soudu jednoznačně vyplývá, že obviněný jako držitel zbrojního průkazu a v tomto smyslu kvalifikovaná osoba, po požití alkoholu lehkomyšlně, nebezpečně a zcela nepřipustným způsobem zacházel s vysoce účinnou střelnou zbraní (velkokaliberní pistolí

ráže 45 Auto). Tu posléze namířil na jinou osobu a stiskl spoušť; to vše za situace, kdy nemohl mít jistotu, jakým nábojem pistoli vlastně nabil, neboť standardní ostré střelivo do předmětné zbraně bylo velmi obtížně rozeznatelné od neškodných delaborovaných nábojů (bez prachové náplně a s nefunkční zápalkou), které měl obviněný rovněž k dispozici, neboť si je sám vyrobil a manipulaci s nimi předváděl dalším osobám. V důsledku výše uvedené záměny náboje pak došlo k výstřelu, jehož následkem byla smrt poškozeného. V uvedené souvislosti se proto bude třeba blíže zabývat tím, v jakých směrech obviněný porušil povinnosti uložené mu zákonem č. 119/2002 Sb., o zbraních a střelivu, v tehdy účinném znění, a posoudit, zda se jednalo o porušení povinností důležitých.

Jestliže k objasnění těchto skutečností bude třeba dokazování doplnit, soud tak učiní, a to případně i k návrhu stran. Poté soud jednání obviněného (skutek) podřadí pod příslušnou právní kvalifikaci.

Rozhodnutí o zrušení shora uvedených rozhodnutí a přikázání věci učinil Nejvyšší soud podle § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. v neveřejném zasedání, když zjištěné vady zjevně nebylo možno odstranit ve veřejném zasedání.

Podle § 265l odst. 4 tr. ř., vykonává-li se na obviněném trest odnětí svobody uložený mu původním rozsudkem a Nejvyšší soud k dovolání výrok o tomto trestu zruší, rozhodne zároveň o vazbě. Citované ustanovení platí i na nyní posuzovaný případ, neboť zrušením pozbyl výrok o trestu z rozsudku odvolacího soudu právní moci i vykonatelnosti a ve výkonu trestu uloženého rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 14. 4. 2009, č. j. 2 To 29/2009-577, který obviněný k dnešnímu dni vykonává ve V. K., nelze proto pokračovat. Nejvyšší soud o vazbě obviněného M. S. rozhodl tak, že se do vazby nebere, neboť z předloženého spisu nevyplývají žádné skutečnosti, jež by zakládaly některý z důvodů vazby podle § 67 tr. ř.

Poučení: Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný (§ 265n tr. ř.).

V Brně dne 10. září 2009

Předseda senátu: